ગઝલ તરાના

૭૮



[illegible] પ્રકાશક,

ભુકવાજે.

ઠેકાણું—નંદરાણ રોડ—સુરત.

કીમત : ૨-૦

બુલબુલકા ગાના.

સતી મંજરી— રાગ—ગઝલ—કવ્વાલી.

સુભદ્રા જન્નતસે તેરા, શ્યામ બે આરામ રહા,
તડપા પરવાના તો ક્યા, શમાકો આરામ રહા,
મુજકો આના હી પડા, તેરી મદદકો બુલબુલ,
જબ તેરે વાસ્તે દાના, ન રહા. દામ રહા,
મેં યેહી સમજા થા કે, કલજુગમેં કોઇ ભક્ત નહીં,
તેરી ભક્તિસે યે સમજા, કે મેરા નામ રહા,

ભતૃહરી— રાગ—લાવણી.

દેખા નહીં કછું સાર જગતમેં, દેખા નહીં કછું સાર,
મોહ બીસે મત લપટો યારો, દેખા નહીં કછુ સાર,
ચૌદ ચોકડી રાજ મીલે, પન ત્રશ્નાકા નહીં પાર,
ભોગ ભોગતે ઇંદ્ર અપસરા, તૃપ્તી નહિ લગાર (૨)—જગતમેં.
જુઠા રંગ રૂપમેં ભુલી, ક્રીડા કરત ગમાર:
રૂપ વીર્ય બલ નાશ હુવા તબ, નહીં હે અપની નાર (૨)—જગતમેં.
પ્યારી મેરી જાની પીંગલા, હુબ રહા એક તાર;
તોબી કીયા કૃતઘ્ની રાની, અશ્વપાલકું યાર, (૨)—જગતમે.
અલ્પ બખતકા યેહી તમાશા, દુ:ખ હે અપરંપાર,
બેશક ઇસકા ત્યાગ કરો તુમ, ફેર ફૂતાના યાર (૨)—જગતમેં.
એહી ભરથરી નાર ભરૂસે, ભુલી હુવા ખુવાર;
એહી ભેખસે જગત શીખ દઉં, નવ હુઓ સંસાર;
નર હુઓ સંસાર—જગતમેં દેખા નહીં કછુ સાર.

સરસ્વતી જાન—રાગ કવ્વાલી (અરે જાને વાલે !)

અરે જાને વાલે, જરા આંચલ હટા દેના;
તુઝે અપની જવાનીકી, કસમ સુરત દિખા દેના !
કીસીકા ઝાંખના ઓર, ઝાંખકર ચિલમન ગીરા દેના,
હમારા દેખના ઓર, દેખકર આંસુ બહા દેના,
કહેંગી સારી દુનિયા હાય ! ઝાલિમ કયા તરિકા હય;
કે અપને ચાહને વાલેકો, જુદા આસરા દેના !
કના કે બાદબી લેને, ન દેગા ચયન યે ઝાલિમ;
મે દિલકે વાસ્તે છોટીસી, એક તુરબત બના દેના.
જો પૂછે તુજસે કાસિદ, મેરે દિલકી ખાના બરબાદિ,
હથેલી પર ઝરાસી ખાક, રખના ઓર ઉડા દેના !

રાજ—તિલક— રાગ-ગઝલ-ઉસ્તાદી.

મોરે સૈયાં પે બલજૈયાં રે, દેખો મય બાલકુંવારી,
રસકી ભરી નાહિ અંખીઆ મીલાવો, જીગરકે જખમ કરૈયારે (૨)—મોરે.
અર ચુકે હમ ઓર ન મારો, હમરી લાજ રખૈયારે—મોરે.

વિર અભિમન્યુ— ગઝલ

મોહે પીકી ડગરીયા બતાદો સખી, બાટ તકત મેં તો હાર ગઇ;
બડે ભોર ગયે પરસોં રણમે, દો રોજ ભયે મોહે દર્શનમેં;
નહી નૈન મે નીંદ ન કલ મનમે, બઇ બૈઠે બિઠાયે બિરહનમેં
પર મેરે લગાકે ઉડાદો સખી—મોહે પીકી
બિન નીરકે મીન જીયેગી નહીં, બિન પીયકે તીય રહેગી નહીં;
જબલોં મુખ ચંદ્ર લખેગી નહીં, તબલોં ચેહ ચકોરી છોડેગી નહીં;
મેરે ચાંદકો કોઇ ઉગાદો સખી—મોહે પીકી

૨૧, આંટલીક— રાગ-તોટકની રાહ.

હઠ છોડ સખી ચલ સંગમેરે, તોહે વ્રજમેં કાન બુલાવત હય,
નહીં તુંમ બીન વાકો ચયન પરત, નહી ખાનપાન કચ્છુ ભાવત હય,
મોર મુગટ નહીં પહેનત હય, નહીં અંગ સુગંધ લગાવત હય,
નહીં ધેનુ ચરાવન્ત જાત સખી, વોહે બંસી નાદ ન ભાવત હય,
ક્યું એસો હીયો તેરો કઠીન ભયો, તોહે લાજ શરમ નહીં આવત હય,
જાકો જોગી જન ધ્યાન ધરત, બ્રહ્માદીક પાર ન પાવત હય,
એક બાત ન જુઠ કહું સજની, અબ કયા છતના તરસાવત હય,
પિયા માધોસેં બેગેં મીલો પ્યારી, વોતો તેરોહી નાજ ઉઠાવત હય,

સતી મંજરી— રાગ-ગઝલ-કવ્વાલી.

ભગત બેચેન હો કયું કર, તુમે આરામ રહે,
આ ગઇ શામ યહાં, ઔર કહાં શામ રહે,
દુ:ખને છેદા હે યે મન, રંજસે સુખા હય બદન,
અબ તેરે મુખસે લગી, બંસરી યે શ્યામ રહે,
લાજ કયા અપની ગવાકે યે ગવાલે બતલા,
દાસી લુટ જાય તું, બૈકુંઠમે બિશ્રામ લહે,
નામ લેવાકુ ન હો, નામ હે સાંઇ ગીરધર,
આપકી મંજરી કે, નામકા કુચ્છ નામ રહે.

ચલતા પુર્જા— રાગ-ગઝલ-કવ્વાલી

બાવરી, બાવરી દુનીયા નાદાન લોગ બાવરી,
હી જાનીયે; બાવરી, ગુઇયાં ચિંતા કારન—નાદાન
ગોરે ગોરે મુખ પર ઝુલકી ઉદાસી, કારે કરૂં ભવતો દરસકી પ્યાસી,
યુ જીયરા ન જરારી વારી વારી વારી—નાદાન

સતી મંજરી—   રાગ—ગઝલ—કવ્વાલી

કોઇ ફરીઆદ તો સુનલે, કીસી નીરદોષ અબલાકી,
દીયા બનવાસ ગુરબતને, દોહાઇ રામ રાજાકી,
જીગરમેં પડ ગયે સુરાખ, ગમસેં હો ગઇ કાટાં,
બની હય બંસરી અબ દેહ, યે સારી કન્હૈયાકી,
બેહુમન હો ગયે બેરહમ, નહી હય છત્ર છત્રીકા,
મુસલમાનો તુમ્હી દોડો, મદદકો એક કન્યાકી,

ચલતા પુર્જા—   રાગ—કવ્વાલી

યું ઝુલ્મ કર ન જાલિમ, લુત્ફો કરમકે બદલે,
એક દીન તુઝે મિલેંગે, જુલ્મો સિતમકે બદલે,
ઇસ જુલ્મે ના રવાકી, આખર સજા મિલેગી,
દોજખકા ગાર હોગા, બાગે ઇરમકે બદલે,
ઇસ અબસે આરજીપર, ફુલા હુવા હય નાહક,
મીટટીકી કબ્ર હોગી, જાહો હશમકે બદલે,
દૌલત ન સાથ દેગી, અજમત ન પાસ હોગી,
કીડે કફનમેં હોંગે, જાહો હશમકે બદલે—

વિર કેશરી—   રાગ કવ્વાલી.

જબ દીલ ન હો કાબુમે, તો કયા મેરી ખતા હય, યેહ શાને ખુદા હય,
સચ હય જો મહોબ્બતમેં કીસીને કહા હય, આફત હય બલા હય,
આઝારે મહોબ્બતસે, તો અલ્લાહી બચાએ, યેહ ગમ ન દીખાએ,
યેહ દર્દ બદ હય, જીસકી નહી કોઇ દવા હય, બેકાર દુઆ હય,
સાંયદા કોલગે કોસને અંદાઝ, તો દેખો કુછ ગૌર તો કરો;
મરતા હય તો મરનેકે સીવા, કોન જીયા હય, આખરકો ફના હય;

અરદાસ્ત— રાગ—ગઝલ—કવ્વાલી.

બંસીવાલા આજો રે મારે દેશ, થારી સાંવરી સુરત પ્યારો બેસ—બંસી.
આવન આવન કહે ગયોજી, કર ગયો કૌલ અનેક;
ગિણતાં ગિણતાં ઘીસ ગઇ મોરી, આંગરીયારી રેખ,
સાંવરીઆ, રસીલા, સલુણા, પીયાપે જીયામેં કરૂં એ નીસાર,
હમતો જોગી પ્રેમ કેરે, પ્રેમ હમારો દેશ,
સુધ નહી પાઇ પીયુકી, તબ લીનો આ બેસ—થારી—બંસી.

નઇ ગઝલ, કવ્વાલી.

અબ જાનેદો બસ જાનેદો વોહ બેવફા જાતા રહા,
દર્દ સીનેસે કલેજા ચીરકર જાતા રહા,
જીસકો છાતીસે લગા રખાથા મંયને શૌક સે
વોહ મેરે નાજોં કા પાલા દીલરૂબા જાતા રહા,
તન દીયા ઔર મન દીયા ઔર ધનભી સારા દે દીયા,
ફીરતો બાકી કયા રહા વોહ દીલકો તરસાતા રહા,
તીરે નીગાહ સે છેદકર સીના જીગર જખ્મી કીયા,
અયસા સીતમ હમપે કીયા દર દર વોહ ભટકાતા રહા,
ઉસ બેવફા માશુક ને કયસા જલા રખા મુઝે,
જબ નજર પડને લગી વોહ ખુદસે શરમાતા રહા,
તન મન તો સારા જલ ગયા અબ કયા રહા ઇસ જાનમેં,
ખુની રમાકર ઇશ્ક કી કફની કો રંગવાતા રહા,
ખુદ ખુદા બેજાર હે જો કૌલ સે ઝુટા રહે,
ઇસ સાંસસે બેજાર હું ય ટુટા તો ફીર જાતા રહા,
દર્દ દીલભી હે મુઝે મકસુદ ઔર જખ્મે જીગર,
સારી બાતેં તો રહીં; વો દીલરૂબા જાતા રહા,

વીર-હમ્મીર— રાગ-ગઝલ-કવ્વાલી.

કભી હીંદુ મુસલમાંકા, રસમ જાલીમ જુદા હોગા,
મગર મઝબકા કુચ્છ, ફરમાનહિ યકદમ જુદા હોગા.
કરે ખ્યાં હીંદૂ કાશીકા, બીરાદર દીનકા મક્કા,
અગર ગંગા જમુનાસે, નહીં ઝમ ઝમ જુદા હોગા.
સ્વરગકી હિંદુકી મન્નત, મુસલમાંકી બની જન્નત,
કહે હિંદુ નરક હય જહાં, નહિ જહન્નમ જુદા હોગા.
મુસલમાં હિંદુ જો સચ્ચે, સભી હય હિંદ કે બચ્ચે,
રહમ દીલ રામસેં બિસ્મિલ, કભી ન રહિમ જુદા હોગા.
પ્રભુકા કોઇ લે પલ્લા, પુકારે મરજીદે મોલા;
જુદાઇ જીસમે ઉરકુ, ખુદા માલુમ જુદા હોગા.
રસમકી યહ જુદાઇસેં, બના હય દોનુંકા જોડા,
દહે હરદમ કસમસેં હમ, ન દગસેં દમ જુદા હોગા.

નઇ ગઝલ

ખુદાયા કયરસી મુસીબતોંમેં યહ તાજ વાલે પડે હુએ હૈં.
કદમ કદમ પર હમારે ખાતીર સીતમકે ભાલે પડે હુએ હૈં,
હમારે મહેમાં જો આએ બનકર તો જુલ્મ કરને લગે હમીંપર,
ગઝબ હૈ અપને મકાંકે બાહર મકાન વાલે પડે હુએ હૈં,
સરોંપે દુશમન ખડે હુએ હૈં, ગલોંપે ખંજર ખીંચે હુએ હૈં,
દીલોંમે નશતર ચુવે હુએ હૈં જીગરમેં છાલે પડે હુએ હૈં,
હજારોં બચ્ચોંસે બાપ બીછડે વોહ તેગ કાતીલસે હોકે ટુકડે;
સુહાગનો સે સુહાગ ઉજડે મકાં મેં તાલે પડે હુએ હૈં.
હવા જમાને કી બીગડી નીયર, તો જુલ્મ હોને લગે હમીંપર,
સુનાએં ફરયાદ કીસકો જાકર જબાંમેં છાલે પડે હુએ હૈં.

નઈ, ગઝલ-કવ્વાલી.

તુ વોહ મય ખુબી હે અય જલ્વએ જાનાના,
હર ગુલ હે તેરા બુલબુલ હર શમઅ હે પરવાના,
રહે જીસ્મ હકીકત મેં ક્યા દેખે સીવા તેરે,
સીજદેસે હમેં મતલબ કઅબા હોકે બુતખાના.
યારબ ઇન્હીં હાથોંસે પીતી રહેં મતવાલે.
અજમેર કા સાકી હો બગદાદકા મયખાના,
યારબ ઇન્હીં હાથોંસે પીતે રહે મતવાલે,
યારબ યેહી સાકી હો યારબ યેહી મયખાના,
મસતીમેં ભી સર અપના સાકી કે કદમ પર હો,
ઇતના તો કરમ કરના અય નઅજી શે મસ્તાના,
કીસ્મત હે તો ઉસકી હે આંખે હે તો ઉસકી હે,
જીસને તુઝે દેખા હે અય જલ્વએ જાનાના,

ગઝલ-રાગ-દાદરા,

તેરી સાંવરી સુરત મોરે મન ભાઇ—
શબે વસલતમેં કયું સાહેબ ભલા તકરાર કરતે હો,
નીકલને દો મેરે અરમાન મુઝે કયું પ્યાર કરતે હો,
ઝગડ ઝગડ સારી રયેન ગંવાઇ—તેરી.
સવાલે વસલ પર ઇનકાર તુમ હરબાર કરતે હો,
હમારા દીલ જલ.તે હો યે કયું બેજાર કરતે હો,
અરે અયસી જીયાસે કયું બીસરાઇ—તેરી.
બશીર અબ તુમ રકીબોસે મેરા ઇઝહાર કરતે હો,
મુઝે બદનામ કયું તુમ અય મેરે દીલદાર કરતે હો,
બશીર પીયા તેરે કયા મન આઇ—તેરી.

ગઝલ, કવ્વાલી.

ઉસ દીલે વહશીકી વહશતને તો રૂસવા કર દીયા,
ખુદ તો દીવાની બના મુજકો તમાશા કર દીયા.
વહાં અહદ બન-કર હુવા મુસાફી આંખોંમેં અયાં
મીમ બન-કર ભાંપને-વાલોંસે પરદા કર દીયા.
કુમ બે-ઇજ-નીલ્લાહ ઇસાકી હલીસે ઇજઝ થી.
ક્યા હે ઠોકરને તેરી મુરદા ઝીંદા કર દીયા,
શાને ખાલીકને દીખાયે દો કરીશ્મે ઇશ્કમેં
દર્દે દીલ મુજકો દીયા તુમકો મસીહા કર દીયા
થા અનલ-હક હક મગર ગુસ્સા થા યું મનસુર પર,
બનકે આશીક કયું તુ ઇફ્સા રાઝ મેરા કર દીયા,
કયુ પીદા મહમુદકા ઉસ-પર નહો ઇમાનો દીં,
જીસકી નઝરે લુત્ફને બંદેકો મવલા કર દીયા,

ગઝલ-કવ્વાલી.

કયા ખબર થી ઇન્કલાબે આસમાં હો જાએગા.
યાર કા મીલના નસીબે દુશમનાં હો જાએગા,
દોસ્ત બનકર તુ કરેગા મુઝપે દુશમન કા ગુમાં.
કયા ખબર થી હાએ અયસા બદ ગુમાં હો જાએગા,
સામને કાતીલ કે મુંહસે કુચ્છ ન નીકલેગા જવાબ.
કયા દહાને જખ્મ તુભી બેજબાં હો જાએગા,
રૂર્ફ ગુલ પર ખ્વાબે રાહત અય પરી જચબા નહીં.
જીસ્મ નાજુક પર રગે ગુલકા નિશાં હો જાએગા.
ઉસ ઘડી આએગા મુઝકો ઉનકે વઆદે પર યકીન.
જબ ખુદા ઉનકે હમારે દરમીયાં હો જાએગા.

ગઝલ, રાગ-દાદરા.

લાખોં ફીરતે હૈં અય યાર તેરે જોબનકે મતવાલે,
મીલાથા મુશ્કીલ સે એકબાર-હોગઇ બોસોંપર તકરાર,
અચ્છે હોતે હંય દીલદાર-લેકીન ખુદા ન પાલા ડાલે.
કબતક ગમમેં રહું ઉદાસ-હું અય જીને સે બે આસ;
યા તો આજા મેરે પાસ-વર્ના મુઝકો વહાં બુલાલે,
પહેલે તુંને શીકલ દીખાઇ-ફીર તું કહાં રહા હરજાઇ.
મુઝકો રાતો નિંદ ન આઇ-ચલ ગએ ગમકે દીલપર ભાલે
મંયને કહાકે અય મહેબુબ-તુઝકો હમભી હૈં મરગુબ,
બોલા હંસકર વોહ કયા ખુબ-આએ બાત બનાનેવાલે,
અકબર યહ હુએ લાચાર-જહેરી ગેસુથે ખુમદાર,
ઉનપર પડે ખુદાકી માર-મેરે દીલકો ડંસ ગએ કાલે.

ગઝલ-કવ્વાલી.

ખુને જીગરકો પીતે હંય બસ ગમમેં તેરે યાર,
સહેરે ચમન મેં ફીરતે હંય બસ ગમમેં તેરે યાર,
અયસી હવા ચલાઇ જમના મોહે દીખાઇ,
મેં ચુપકે ચુપકે રોતી હું બસ ગમમે તેરે યાર,
હું ગમમેં તેરે રોતી મુંહ આંસુઓસે ધોતી,
વોહ કહાં ગયો મોરો મોતી, મેં મોતી બીના નહી સોતી-બસ ગમમે.
દીલ ઉસીકો દીજીએ જો દીલદાર યાર હો.
કયા હીંદુ કયા મુસલમાન કદર દાને યાર હો,
મેરી નઝર જો તુમસે લડગઇ મેં પલંગસે નીચે ગીરગઇ,
વોહ કહાં ગીયો મોરો પ્યારો મેં અગની જેસી જલગઇ,
બસ ગમમેં તેરે યાર,—ખુને જીગર કો,

ગઝલ કવ્વાલી.

બાબે રહ–મત તેરા બંદાંપે ખુલા હૈ–કે નહીં
તુ હિજાબે દીલે મોઅમીનમેં છુપા હૈ કે નહીં,
બદે તુઝ–પરે ન–ઝર નાઝ તો ફીર કીસપે કરેં.
તુહી બતલાદે કે આખીર તુ ખુદા હૈ–કે નહીં,
કયું ડરેં કેહરસે ઉમ્મીદે કરમ કયું ન રખ્ખેં.
તેરી રહમત તેરે ગુસ્સેં–સે સીવા હૈ–કે નહીં,
કોનસે તેરે ખઝાનેમેં કમી હૈ મવલા.
ફીર મેરે દર્દકી કુછ ઉસમેં દવા હૈ–કે નહીં

ગજલ–કવ્વાલી.

મજબમેં હે દીલે મુઝતર મુસીબતમે હૈ જાં મેરી.
ગીરા પીરે ફલક મુઝ પર ખબર લે નવ–જવાં મેરી,
જમીં લરજે, પડે વોહ ગુલ ચીરાગે આસમાં હો ગુલ.
કલેજા થામ–લે બુલબુલ સુને ગર દાસ્તાં મેરી,
પડા જબ હાથ બાલેપર તો બરકે હુસ્નને જલકર.
કહા બીજલી ગીરે ઉસપર છુએ જો બીજલીયાં મેરી.
નીગાહે નાજ, કયા ફેરી અબદ તક હો–ગઇ સયગી,
અદાયે દીલરતાં તેરી લીયે જાતી હૈ જાં મેરી.
અગર તડપા તૂને બિસમીલ વોહ બિસમીલ કયા હુવા ઘાયલ,
ખુદારા ઓ બુતે કાતીલ ઉડાદે ધજીયાં મેરી,
મોહબ્બત હૈ લડક–પનસે મુઝે ઝીંદાકે આંગનસે.
ન ખીંચો તોક ગરદનસે ન કાટો બેડીયા મેરી,
ખુદી જબ મીટ–ગઇ તાહીર હુવા રાઝે, નીહાં જાહીર;
ખુદાસે હો–ગયા માહીર નજર પહોંચી કહાં મેરી,

ગજલ-કવ્વાલી.

બડહકે ચીતવનસે જમાનેમે કોઇ તીર નહીં,
તેગે અબરૂકે મુકાબીલ કોઇ શમશીર નહીં,
દોનો હાથોસે જીગર થામકે આગે તો સહી,
ફીર બી કેહતે હેં તેરી આહમેં તાસીર નહીં,
જબ રખી સબ્રકી સીલ દીલપે હુવા દીક પયદા,
હાયે બીમારીયે ગમકી કોઇ તદબીર નહીં,
સદ્ર-ફએદીલપે મુનક-કશ હે યે પ્યારી સુરત
ક્યા હુવા ગર મેરે પાસ આપકી તસવીર નહીં.
રાસતે પર મેરે આ આ-કે વોહ ફીર જાતા હૈ,
ઇન દીનોં રાહપે ઝારી મેરી તકદીર નહીં.

લયલી મજનું— ગઝલ. આરામ-રાગ-ભેરવી.

શાનપે મુજકો તેરી યાર તુ બલ જાનેદે.
ગરમી એ ઇશ્કસે વ્હે-ગમકો પીગલ જાનેદે,—શાનપે.

શોક હએ તાજાકે મએ તુજકો લપટલું પ્યારે,
જોશે શબાબકો ન યુંભી ઉબલ જાનેદે—શાનપે.

આગ સીલગી હએ વ્હેજોબનકી ઉડે હએ શોલે,
ઇસી આતશમેં મએ દીલદાર, તું ગલ જાનેદે—શાનપે.

મસ્ત ચશમે હએ મેરી-કએફ મે ચકચુર હુંમ,
રહી મસ્તીમે મેરી જાન, નીકલ જાનેદે—શાનપે.

જામ દે મુજકોં તુ આરામકા મેરે મજનુ,
કરકે લબરેજ, વ્હો પએમાના ઉછલ જાનેદે—શાનપે.

ગઝલે-મોતીજાન, રાગ-ગઝલ-પ્યારે-મોહબત.

મજનું તેરી આંખોમે-યા-દીલમે, રહી લયલા,
કયા ખુબ મોહબ્બતકી મંઝીલ, મે રહી લયલા.
નાહક હો રહા હયે આગે, બેચેને દીલે મજનું,
એક દીનભી ન બે પરદા, મેહ મીલમેં રહી લયલા,
ખુદ સમ આ ફીદ્દત હો કર, પરવાના બનાનાથા,
બે કૈસકે કયુ અપની મેહમીલમે રહી લયલા.
લયલાકે તસવરને, રખ્ખી ન દુઇ બાકી,
લયલાહી બના મજનું, જબ દીલમે રહી લયલા.
વાકીફ હૈ જહાં ઉસ્કા, કયું કર બને મજનું,
મોજુદ હરએક દીલકે, મહેમીલેમેં રહી લયલા.

ગઝલે-અકબર—

ગયે દોનો જહાં નઝરસે ગુજર, તેરી શાનકા કોઇ બશર ન મીલા,
તેરી હર જગા દેખી નીરાલી ફ્બન, તેરા ભેદ કીસીકો મગર ન મીલા.
તેરા ચરચા જહાંકી જબાંનોંપે હે, તેરા શોર જમાનેકે કાનોંમેં હે,
મગર આંખોંસે દેખા વોહ પરદાનશી. કહી તુ ન મીલા તેરા ઘર ન મીલા.
કોઇ મીલનેકા તેરે નશાંભી હે, કહી રેહનેકા તેરે મકાંભી હે,
તુઝે દેખા ઇધર તો ઇધર ન મીલા, તુજે ઢુંઢા ઉધર તો ઉધર ન મીલા.
મેં ખુદા જાને કીસપે હુવા હુ ફીદા, મેરે હોશો હવાસ નહીં હે બજા,
પરે હટ તું પરી મેરે પાસ ન આ, ચલ દુર તુ મુઝસે નઝર ન મીલા.
કહીં દસતે સવાલ દરાઝ નહીં, કીસી ઓરપે યું મુઝે નાઝ નહીં,
કોઈ તુઝસા ગરીબ નવાઝ નહી, તેરે દરકે સીવા કોઇ દર ન મીલા,
ઇસી ફીકરમેં ગુજારે હેં દીન અકબર, ઇસી ગમમેં ગીને તારે શબ ભરા.
કીયા જીસને ઇશારેસે ટુકડે કમર, કભી હમસે વોહ રશ્કે કમર ન મીલા.

ગઝલ-કવ્વાલી.

હમસે રૂઠે હંય વોહ ગયરોં કે મનાને કે લીએ,
ક્યા અજબ બાત બનાઇ હે મનાને કે લીએ,
આએ હંય ગઐર કે ઘરસે વોહ લગાકર મહેંદી.
ક્યા નઇ આગ નીકાલી હે જલાને કે લીએ,
જબ્હાકે વકત તડપને સે સનમ રૂઠ ગયા.
ખુન હોડા હુવા જાતા હે મનાનેકે લીએ,
ક્યું મરે જાતે હો મીલ લેના શફક ખુમ ગલે,
ઇદ હો રોજ મેં તૈયાર હે આને કે લીએ,

ગઝલે-અનવર.

જલવા મુઝે દીખા દો અજમેરકે બસૈયાં,
રૂખસે નીકાબ ઉઠાદો અજમેરકે બસૈયાં,
આંખોંમેં અશ્કે હસરત દાગે ફીરાક દીલમેં,
દુખકી મેરી દવા દો અજમેરકે બસૈયાં.
સુરત નહીં દીખાતે હે ઇખત્યાર તુમકો,
આવાઝ હી સુનાદો અજમેરકે બસૈયાં.
હોજાયેં મહો દીલસે યાં મા વ મનકે ઝગડે,
વહદતકી મય પીલાદો અજમેરકે બસૈયાં.
ઉમ્મીદવાર હોકર અનવર ખડા હે દરપર,
બીગડી હુઇ બનાદો અજમેરકે બસૈયાં.

ગઝલે—ઝોહરાજાન

મહી દીન હંય દુઆ લેલો. કીસી કે હલ્બે મુઝતરમે;
જવાની આ નહી સકતી મેરી જાં ફીર નયે સરસે,

યેહ કહદો અબરે બારાંસે અગર બરસે તો યું બરસે.
કે જયસે મેંહ બરસત હય, હમારે દીદ વો તરસે,
કયામત હય કીસીકો પ્યાર કરના, ઇસ ઝમાનેમેં,
કઝાકા સામના રખખા, હુવા હય દીલ લગાનેમે,
મીલા હોગા કીસીકો બા વફા તર મુકદ્દરસે,
હુવા હોગા કીસીકો વસ્લ હમતો ઉમ્ર ભર અચ્છે,
અભી કમસીન હો યેહ નફરત તુમ્હેં કુછોંકે ઝેવરસે,
અભી નામે ખુદા સેહરા બનાએગા આપકે સરસે.

ગઝલે–બેદમ—

લયલાકો તુને અંયાર સુજનું બનાકે મારા.
કયસે શકીસ્તા દીલકો દરદર ફીરાકે મારા,
ફોડા હય પથ્થરોસે સર કોહકનકા કીસને,
મનસુરસે અનલહક કીસને કહા કે મારા.
એ યાર તેરી કયા ને રંગીયાં બયાં હોં,
બુત બનકે આપ હમકો કાફેર બનાકે મારા.
ગરજાન ગઇ બલાસે એ દીલ નહી ગમ ઉસકા,
કર શુકર ઉસને અપના બન્દા બનાકે મારા.
સાબાપર રખા લીયા હૈ ગુસ્સેમે હુ ઉસને બેદમ,
ઔર સુબહ હમકો રૂખસે પરદા ઉઠાકે મારા.

ગઝલે–અકબર–કવાલી—

તુમ્હારે હુસ્નકી જબ તક બહાર બાકી હય
જો ચાહો ઝુલ્મ કરો અખતીયાર બાકી હય
ખુદાકે વાસ્તે સુરત દિખાદે ઓ ઝાલિમ

હમેંભી યાર તેરા ઇન્તેઝાર બાકી હય
કીયા જો વસ્લકા ઇનકાર ખુલ ગયા હમકો
તુમ્હારે દિલમેં અભી તક ગુબાર બાકી હય
યેહ ફસ્લ હયકે ચલો બાગે મયકશી હોજાએ
શરાબ શીશેમેં હય ઓર બહાર બાકી હય
ખુદાકે ફઝલસે ઇતના તો હો ગયા હાંસીલ
કે ઉસકે દિલમેં અભી તક ગુબાર બાકી હય
તુમ્હારી આંખસે સાબિત હુવા હય અયે અકબર
શરાબે વસ્લકા અબતક ખુમાર બાકી હય

ગઝલ-મેહબુબ—

દીલ કીસીસેં ન લગતા જાના જવાની પનમેં
કયા દાગ દે ગયોરે જાના જવાની પનમેં
સુરત દીખાદે પીયારી દીલકો હૈ બેકરારી
કયસી કરૂં ન જારી જાના જવાની પનમેં
નેનો ને કર કટોરે પાનીકી ઝીલ હેરે
આંસુસે મોં ધુલાના જાનાં જવાની પનમેં
મીટ્ટીકા કર બીછોના ઇંટોકા કર શીરાના
તનખાકમેં મીલાના જાના જવાની પનમેં
મેહબુબ જાન જાના મે હો ગયા દીવાના
શહેરોંકી ખાક છના જાના જવાની પનમેં

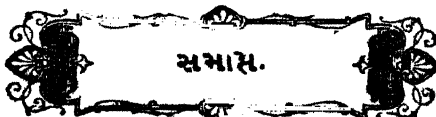
ગઝલે-કવાલી—બીગમનજાન—

ફીર કર ઝરા નઝર કર ઓ યાર જાને વાલે,
ઇતના નહો સીતમગર ઓ દીલ ચુરાને વાલે,

કુછ નાઝ કુછ તગાફીલ કુછ શોક કુછ તજાહીલ,
સદકે તેરી અદા કે ઓ મુંહ છુપાને વાલે
નાસેહ મુઆફ કીજે બસ ચુંહી રેહને દીજે,
હમને હઝારો દેખે બાતે બનાને વાલે
દાના યહાં હોં નાદાં અકલો ખરીદ પરેશાં
કરતે હેં એસા જાદુ યે દિલ લુભાને વાલે.
ખામોશ અય વિલાયત કરતા હે કયું શીકાયત,
કહતે હેં ઉસકો ઝાલીમ સારે ઝમાને વાલે.

એમાં શું?— રાગ—ગઝલ.

દિલ હય વહી જીસ દિલમેં; મહોબ્બત હો કીસીકી;
હય આંખ વહી જીસમેં, શરાફત હો કીસીકી;
કયું હાથ શબે વસ્લ લગાને નહીં દેતે;
માશુક હો તુમ યા કે, અમાનત હો કીસીકી;
શમાકો દેખ કર મયફીલસે, યું કહતા હય પરવાના;
જો ચાહે જલના ઇશ્કમેં, મુજ સાહી જલજાના,
શમાકી બે કરારી કો, કહાં પહોંચેગા પરવાના,
લરજના, થર થરાના, સર કટાના, સાફ જલ જાના,
હોતા હય ઉન્હે રશ્કતો, હો મેરી બલાસે,
જલ જાય અગર જલનેકી આદત હો કીસીકી.



ઈશ્તેહાર! ઈશ્તેહાર!

આઈએ શોખીનો કહાં હો!!!

નઈ છપી હુઈ કીતાબેં આપકે લીયે મોજુદ હય!

ગૌહરે-મહેફીલ	કી.	રૂ.	૧-૦-૦
કી. ગુલબકાવલી (બડી જીલદ)	,,	,,	૦-૧૨-૦
કી. હાતમતાઈ, (..........)	,,	,,	૧-૪-૦
કી. જેતુન મોહમદ,	,,	,,	૦ ૪-૦
કી. શાહજાદ શાહપરી	,,	,,	૦ ૬ ૦
કી. હાજી મંગલોરી	,,	,,	૦ ૬ ૦
કી. હાર્ડ હલીમા	,,	,,	૦-૨-૦
હદીયતુલ મુસલમીન	,,	,,	[illegible]
ખાસુકે સૂરત. (નયી ગઝલે)		.	[illegible]
આશકે બુલબુલ	,,	,,	[illegible]

વગયરા વગયરા, હર કીસમકી કીતાબેં હમ.ને યહાં મોજુદ હય એકબાર [illegible] કીજીયે.

મીલનેકા પત્તા:—

ઠક્કર, હરિલાલ એન્ડ માણુલાલ,

કીતાબ ફરોશ.

પોલીસ ચૌકી સામને, સ્ટેશનરોડ—સુરત

સુરત ખરાનપુરી ભાગળ ઉપર આવેલા શ્રી "અનાવિલ" પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં રઘુનાથ વલ્લુભાઈ દેસાઈએ છાપ્યું.